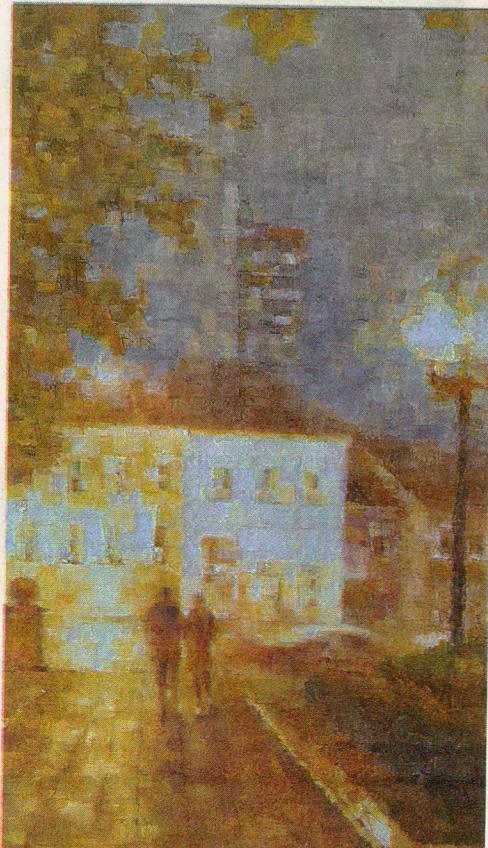

"Праспект побач з ГУМам"

"Праспект каля магазіна «Лакамка»"

"Траецкае прадмесце"

Запрашэнне на праменад

Шосты раз галерэя "Панарама" Нацыянальны бібліятэкі далучылася да фестывалю мастацтва "Арт-Мінск". Сёлета на пляцоўцы, адкуль як на далоні бачныя сталічныя прасторы, выставілі гарадскія пейзажы Маргарыты Маніс. Такім чынам, можна ў розных маштабах і ракурсах разгледзець вядомыя краявіды.

Нарадзілася аўтарка ў Чэрвені, пазней перарабралася ў Слонім, дзе пайшла ў школу. І толькі ў 14 гадоў пазнаёмілася з Мінском. Тут скончыла мастацкае вучылішча імя Глебава. З той вучнёўскай пары і палюбіла куточкі, якія сёння адбіваюцца на палотнах. На дзвіве, сталіца адразу прыняла дзяўчыну і стала падказваць сюжэты. "Варта толькі затрымаць увагу на хвілінку, і вуліцы пачынаюць адкрываць свае таямніцы, зіхаць рознымі гранямі", — дзеліцца Маргарыта Маніс. Па яе ўспамінах, чароўныя віды горада нібыта самі праявіліся на карцінах. Настолькі натуральна і нават неусвядомлена жывапісец выйшла на сваю магістральную тэму. Безумоўна, попытам карыстаюцца са-

кавітыя нацюрморты і абстрактныя кампазіцыі мастачкі: работы разышліся па прыватных калекцыях больш як 20 краін. Але ж найярчай самабытнасць творцы адбілася ў мінскіх пейзажах.

Плошча Свабоды, парк імя Максіма Горкага, Траецкае прадмесце, бульвар на вуліцы Леніна — Маргарыта малюе пазнавальныя куткі. Пры гэтым нярэдка выбірае нязвыклыя ракурсы і так пазбягае пустога тыражавання паштовачных кадраў. Аўтарка нават не байща пасунуць архітэктурныя візітоўкі горада на другі план. Напрыклад, паказваючы скрыжаванне вуліц Алаізы Пашкевіч і Максіма Багдановіча, мастацка нібы маскіруе бляюткі аўтамабіляў Вялікага тэатра, каб глядач адкрываў вядомыя эле-

менты паступова, спрабаваў вызначыць каардынаты не толькі па дамінанце.

Нароўні з Прывакзальнай плошчай і праспектам Незалежнасці творца надае ўвагу зацішным лакацыям. Побач з дамамі, што многія дзесяцігоддзі ўпрыгожваюць нашы вуліцы, уznікаюць сучасныя шкляныя гмахі. Багата аздобленыя пабудовы красуюцца ў залацістым святле ліхтароў, віднеючыя за дымкай і адлюстроўваючыя ў мокрым асфальце яркія шыльды і габарытныя агні машын, ззяюць сонцем восеньскія паркі. І ў кожным палатне адчувальнае шырае замілаванне ды ўнутраная ціхамірнасць.

Даніл ШЭЙКА